

Zaterdag 13 januari 1973, even na middernacht

‘Dank je wel voor de ficus, Mark. Ik zal proberen hem in leven te houden.’ Zuchtend sjouwt John het gevaarte naar zijn keuken en zet het in de gootsteen. De plant hangt er treurig bij. De bruine bladtoppen doen vermoeden dat Mark de plant ter adoptie afstaat.

‘Tja, Jack vertelde me dat je flink had geklust. Dus ik dacht; die Johnnie kan wel wat zuurstof gebruiken. Puik werk, man!’ Mark gooit zijn jas over de kapstok en voegt zich bij Jacks collega’s in de huiskamer.

Even neemt John een moment om op adem te komen. De kamer is een dampend stinkhol. De vloertegels liggen bezaaid met peuken en bierblikjes en hij mist een aantal van zijn gasten. Alhoewel...gestommel en gekreun klinkt vanuit de logeerkamer. Even spiekt hij door het raam van de kamerdeur en merkt op dat zijn broer Jack en diens vriendin niet meer op de tweezits zitten. Sissend schudt hij zijn hoofd en trekt een blikje bier open. Het idee dat zijn huis tijdens deze housewarming wordt gesloopt en besmeurd, stemt hem niet gelukkig. Eigenlijk had hij liever alle klussen tot in de puntjes afgewerkt, maar het partijtje was typisch het idee van zijn broer die er nu zijn eigen feestje van maakt. John neemt een flinke ademteug en trekt de woonkamerdeur open. De sigarettenrook prikt bij binnenkomst direct in zijn ogen. Jack heeft zowat de

gehele platenstudio uitgenodigd. De meeste gasten kent hij niet eens. Producers die met hun zangeresjes op schoot zitten te vozen in zijn fauteuils. Af en toe trekt een griet haar mond open en komt er valse herrie uit. Het zal de drank wel zijn, denkt hij.

‘Goed feestje, Johnnieboy!’ Marnix, de oprichter annex platenbaas van Pleasant Pitch Incorporated, heft zijn glas naar hem. Zijn geblondeerde haar dat alle kanten opspringt en zijn flamboyante opmerkingen doen vermoeden dat de vlam in zijn hersenpan is geslagen. De kortharige stoeipoes naast hem moet zijn gevallen voor de diepe kuiltjes in zijn wangen. Ze probeert zijn openstaande gulp met haar bovenbeen te camoufleren.

Tsjonge, een orgie als deze heb ik nog nooit meegemaakt, realiseert John zich op dat moment. Ben ik op vierentwintigjarige leeftijd al een watje geworden? schiet door zijn gedachten.

‘Doe nog een biertje voor mij, Johnnie!’ Het geluid komt vanachter de eettafel. John hoeft niet te raden. Gegiechel en gehijg leveren het bewijs. De enige die hem meewarig aanstaart, is Hanny, de vriendin van Gerard; de soundtechnicus. Ze is een achtergrondzangeresje dat maar al te graag door wil breken en geen feestje mist waar Marnix te vinden is. Haar blik is ook al aardig vertroebeld door de rode port en haar heksenneus loopt naar het topje steeds roder aan. John geeft haar uit beleefdheid een knipoog en wenkt naar haar lege glas. Ze tuit haar lippen en knikt terug. Een mooi excuus om weer even uit de

kamer te zijn, vindt hij en loopt naar de keuken. Daar zet hij een boel blikjes bier op een dienblad en – ach wat maakt het ook uit – de gehele fles port. Ook nog maar wat hapjes op tafel zetten, denkt hij. Snijworst met augurk erin doet het altijd goed. Even denkt hij aan zijn nieuwverworven vrijheid, een riant tussenwoning in een kindvriendelijke wijk. Niet dat hij nu al erg bezig is met nakomelingen – hij heeft niet eens een vriendin – maar de rust zal hem goed doen.

‘Verdorie, waar zijn die satéprikkers gebleven?’ zucht hij en pakt het keukentrapje. Het ding is